

τοῦ πεύκου πρὸς ἐκροήν τῆς ρητίνης ΠΓενναδ. Ἑλλην. γεωργ. 11, 152. Συνών. *τρούπημα*. 3) Φωλεὰ πτηνῶν (κυρίως καταφύγιον εἰς κοιλώματα δένδρων) Β.Εὔβ.

4) Τὸ νὰ χρίῃ τις οἶον μὲ διάλυσιν ἐρυθροῦ ἀργιλώδους χώματος πατώματα καὶ τοίχους οἰκίας κττ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) 5) Διάρροια Μεγίστ.: Φρ. Πάει *βάρεμα* (πάσχει ἀπὸ εὐκοιλιότητα). 6) Μεταφ. ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) Σῦρ. κ.ά.: Τὸ *βάρεμα* τοῦ ἡλίου. Συνών. *ἀνατολή* 1, ἀντίθ. *δύσι*.

βαρεμάρα ἡ, Κεφαλλ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρεμὸς* καὶ τῆς καταλ. -*άρα*, δι' ἣν ἰδ. -*αρος*.

Βαρειοσύνη, ὁ ἰδ.

βαρεματὰ ἡ, βαρηματὰ Κέρκ. Κεφαλλ. βαρεματὰ Ζάκ. Πελοπν. (Τριφυλ.) βαριματὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) βαρηματὰ Κάλυμν. βαρισματὰ Κρήτ. βαρισματὰ Δ.Κρήτ. βαρισματὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρεμα* (II).

1) *Βάρεμα* (II) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τοῦ ὅσως μὲ *βαρεματὰ* ποῦ τ' ἀστραψαν τὰ μάτια. 2) Πληγὴ, τραῦμα Κέρκ. Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ.: *Ἦπεσε κ' ἦκαμε κακὴ βαρισματὰ* 'ς τὸ δόδα Κρήτ. *Ἦ βαριματὰ 'ς τοῦ κιφάλ' τ' εἶνι μιγὰλ'* Αἰτωλ. *Βαρεῖα βαριματὰ ἔχ' Ἀράχ.*

βαρεμὸς ὁ, σύνηθ. βαριμὸς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαρειέμαι*, δι' ὁ ἰδ. *βαρῶ*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ Γερμ. τύπ. *βαρημὸς*.

Ἀνία, κόρος, στενοχωρία: Φρ. *Δὲν ἔχει βαρεμὸ* (δὲν κουράζεται). *Εἶναι βαρεμὸς* (ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος ὀχληροῦ) σύνηθ. *Βαριμὸς καταδεῖ* Λέσβ.

βαρεμωσύνη ἡ, Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρεμα* (I).

Ἐγκυμοσύνη.

βαρένω, βαρύνω Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) βαρένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) βαρένον βόρ. ἰδιωμ. καὶ Τσακων. βαίμενον Σαμοθρ. Μέσ. βαρύνομαι λόγ. σύνηθ. βαρύνουμαι Πόντ. (Κερασ.) βαρύνουμι Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. βαρύνουμι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μετοχ. βαρεμένος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀβαρεμένος Κρήτ. βαρυμένος Σίφν. βαρυμένους Θεσσ. βαρ'μένους Θεσσ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) βαρούμενος Λεξ. Βλαστ. 392. Θηλ. βαρᾶμένισσα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *βαρύνω*. Τὸ *βαρᾶμένισσα* ἀντὶ *βαρεμένισσα* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. *βαρᾶσμένισσα*, δι' ὁ ἰδ. *βαρεάζω*. Ἡ μετοχ. *βαρεμένος* συμπίπτει καὶ μὲ τὴν μετοχ. τοῦ ρ. *βαρῶ*, ὁ ἰδ.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τι βαρὺ Μακεδ. (Βογατσ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Τσακων. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι βαρὺς ἢ βαρύτερος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Βάρυναν τὰ κάρβουνα, γιατί βράχηκαν. Βάρυνα ἀρκετὲς ὀκάδες* σύνηθ. *Ἐβάρυνεν τὸ γομάρ' κι ἄλλο 'κ' ἔσωξεν ἂ τ' ἄλογον* (ἔγινε βαρύτερον τὸ φορτίον καὶ δὲν ἤμπορεσε πλέον νὰ τὸ σηκώσῃ τὸ ἄλογον) Χαλδ. || Φρ. *Ἦ δεῖνα βάρυνε πολὺ* (ἐπροχώρησε πολὺ ἢ ἐγκυμοσύνη τῆς) σύνηθ. *Ἐβάρυνε ἡ κοιλιὰ τζη* (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κρήτ. *Ἦ δεῖνα ἐβάρυνε πρὸ* (εἶναι ἐτοιμὴ νὰ γεννήσῃ) Θήρ. Διὰ τὰς φρ. ταύτας πβ. Λουκιαν. Μισθ. συνόντ. 34 «*βαρύνεται... τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ἐπίτεξ ἐστίν*». β) Ἐχω βάρος σύνηθ.: *Τὸ πρᾶμ' αὐτὸ βαρένει σὰ μολύβι*. γ) Μεταφ. ἔχω βάρος ἡθικόν, λαμβάνομαι ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἀξίαν μου σύνηθ.: *Βα-*

ρένει ἡ γνώμη τοῦ δεῖνα σύνηθ. *Βαρέν'* οὐ δεῖνα Στερελλ. (Ἀράχ.) *Πρέπει καὶ τὰ θυὰ νὰ ταιριάζουν καὶ νὰ καλοταιριάζουν, γιατί καὶ τὰ θυὰ βαρένουνε τὸ ἴδιο* ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 48. 2) Ἐπιβαρύνω τι σύνηθ.: *Τρώει πολὺ καὶ βαρένει τὸ στομάχι του. Μὲ βάρυνε τὸ φαῖ.* *Τὴν βαρένει τὸ παιδὶ ποῦ ἔχει 'ς τὴν κοιλιὰ τῆς.* β) Προξενῶ βάρος, πιέζω, θλίβω σύνηθ.: *Τὸ φορτίο βαρένει τ' ἄλογο.* γ) Μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ δυσανασχετῇ, στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ σύνηθ.: *Ἄν σὲ βαρένω, νὰ φύγω. Τὸν βαρένει κάθε τόσο ζητῶντας χρήματα. Καὶ ἀμτβ. δυσανασχετῶ, δυσφορῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Βάρυνε ἡ καρδιά μου - ἡ ψυχὴ μου σύνηθ. Ἦ καρδιά μου ἐβάρυνεν ἀσ' αὐτὸν (ἀπ' αὐτόν, ἐξ αἰτίας του) Κερασ. 3) Κάμνω τι βαρὺ, δυσκίνητον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Μὲ βαρένουν τὰ γερατειὰ μου - τὰ γόνατά μου κττ. Τὸν βάρυνε ἡ ἀρρώστια σύνηθ. Τὸ κακαδίκιν ἐβάρυνεν αὐτὸν (κακαδίκιν=ἀσθένεια) Κερασ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι βαρὺς, δυσκίνητος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Βάρυναν τὰ γόνατά μου - τὰ πόδια μου σύνηθ. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Ὁμ. I 165 «*γυῖα βαρύνεται*». β) Σκληρύνομαι Στερελλ. (Ἀκαρναν.): *Βάρινι τοῦ χουράφ'* (δυσκόλως ὀργώνεται). 4) Καθιστῶ τινὰ ἔγκυον Κρήτ.: *Ἐβάρυνέ δηνε κ' ἔστειρα δὲν ἤθελε νὰ τὴν βάρη. Ἐβαρέθηκε ἡ δεῖνα.* Συνών. *γγαστρῶνω, φορτῶνω, φουσκῶνω*. 5) Γίνομαι χειρότερος, ἐπιδεινούμαι, συνήθως ἐπὶ νόσου καὶ νοσοῦντος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Βάρυνε ὁ ἀρρωστος. Βάρυνε ἡ ἀρρώστια σύνηθ. Ὁ κακᾶς ἐβάρυνεν (κακᾶς=ἀρρωστος) Κερασ. Βάρυν' ἡ δ'λεῖα Μακεδ. β) Αἰσθάνομαι βάρος νοσηρὸν Μακεδ. (Ἀρν.): *Πολλὴ ζέστα, βάρυνι τοῦ κιφάλι μ'.* γ) Κινδυνεύω Θράκ.: *Ἄσμ.****

Ἦρθι κινὸς κι ἀρρώστησι, βαρένει νὰ πιθάνη.

δ) Ἀρχίζω νὰ ἀναδίδω δυσοσμίαν ἔνεκα ἀποσυνθέσεως Πόντ. (Οἰν.): *Τ' ὀφάριν ἐβάρυνεν.* 6) Κλίνω πρὸς τινὰ κατεύθυνσιν ἔνεκα τοῦ βάρους, ρέπω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Βαρένει ἡ ζυγαριὰ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Τὰ κλήματα βαρένουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. Βαρένουν τὰ κλώμα ἀπὸ τὸν καρπό. Βαρένει ἡ βάρκα ἀπὸ τὴν μὲν μερὰ. Τὸ παραφώρτωσε ἀπὸ τὴν μὲν μερὰ τὸ μουλάρι καὶ βαρένει.* 7) Κτυπῶ, κρούω Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Φρ. *Μὴ βαρέν'* τοῦ μάτ' (προγνωστικὸν γεγονότος τινός) Βλάστ. 8) Χρίω, ἐπιχρίω. ἐπαλείφω οἶον μὲ διάλυσιν ἀργιλλώδους ἐρυθρᾶς γῆς τοίχους, πατώματα κττ. Μακεδ.: *Βαρένον τοῦ δουξᾶτον.* 9) Ἀνατέλλω Μακεδ. (Σιάτ.) Πελοπν. (Μάν.): *Ὁ ἥλιος βαρένει Μάν.* 10) Προσπαθῶ Μακεδ. (Βλάστ.): *Βαρένον νὰ θρέψον τὰ πιδιά μ'.*

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι ὄκνον νὰ πράξω τι, βαρύνομαι σύνηθ.: *Βαρύνομαι νὰ πάω - νὰ ντυθῶ κττ. σύνηθ. Ἀβαρέμα νὰ ζάον (ἐβαρέθηκα νὰ πάω) Τσακων. || Φρ. Δὲ βαρύνεσαι!* (ἀποτροπὴ ἀπὸ πρᾶξιν τινὰ) πολλαχ. 2) Αἰσθάνομαι ἄχθος, στενοχωροῦμαι ὑπὸ τινος πολλαχ.: *Βαρύνομαι τοῖς δουλεῖς - τοῖς φωνῆς κττ. Βαρύνομαι νὰ κάθωμαι.*

Γ) Μετοχ. 1) Θηλ. βαρεμένη, ἔγκυος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Ἄσμ.*

Μὲν Ἐβραῖοπούλλα θέριζε κ' ἦτανε βαρυμένη,

ὦρες ὦρες ἐθέριζε κι ὦρες ἐκοιλοπόνα

καὶ 'ς τὸ δεμάτ' ἀκούμπησε χρυσὸν νιδὸν νὰ κάμῃ

Θεσσ. (Ὁλυμπ.) Συνών. *ἀποβαρυμένη* (ἰδ. *ἀποβαρένω*), *βαροκοιλιασμένη* (ἰδ. *βαρειοκοιλιασμένος*), *βαρειωμένη* (ἰδ. **βαρειώνω*), *βαρετὴ* (ἰδ. *βαρετὸς* (I) **A** 3), *βαρ'γωμισμένη* (ἰδ. *βαρυγγωμῶ*), *βαρεῖα* (ἰδ. *βαρύς*), *γγαστρωμένη* (ἰδ. *γγαστρῶνω*), *φορτωμένη* (ἰδ. *φορτῶνω*), *φουσκωμένη* (ἰδ. *φουσκῶνω*). 2) Στενοχωρημένος Σίφν. κ.ά.: *Ἦ καρδιά*

μον είναι πολύ βαρυνμένη Σίφν. 3) Δυσηρεστημένος Πόντ. (Κερασ.): Βαρεμένος είμαι ἄσ' σὸν δεῖνα. Βαρεμένον ἔν' ἡ καρδία μ' ἄσ' σὸν δεῖνα. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. 4) Ὁ χληρὸς Σύμ.

Πβ. βαρεάζω, βαρῶ.

βαρεοβγάζω ἀμάρτ. βαροβγάζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. βγάζω.

Ἐκφύω μετὰ δυσκολίας καὶ ἀδιαθεσίας τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ νηπίου.

βαρεογεμᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρεογεμᾶτους Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. γεμᾶτος.

Ὑπερπλήρης. Συνών. ξέχειλος.

βαρεογροικῶ ἀμάρτ. βαρογροικῶ Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. γροικῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀγροικῶ.

Δὲν ἀκούω ἢ δὲν ἐννοῶ καλῶς τὰ λεγόμενα ὑπὸ ἄλλου:

Ἄσμ.

Θέλεις ἐβαρογροίκησαν, θέλεις στανὸν τὸ κάμαν...

Ἔς τῆς Ἑμινᾶς του τὸ στενὸν ἐπῆαν κ' ἔστησάν τον.

βαρεοδικασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροδικασμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ δικασμένος μετοχ. τοῦ ρ. δικάζω.

Ὁ εἰς βαρεῖαν ποινὴν καταδικασμένος: Ἄσμ.

Ὡφον, καήλα καὶ φωθιά ποῦχουν οἱ φ'λακωμένοι ὁποῦ ἔτονε γιὰ θάνατο καὶ βαροδικασμένοι.

βαρεοζωσμένος ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ζωσμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζώνω.

Ὁ δεμένος δυνατά: Ἄσμ.

Καὶ πῶς νὰ πάρω τὸ σπαθί, νὰ πάρω τὸ τουφέκι, ποῦ μὲν ὁ Χάρως σίδερο, μὲν βαρεοζωσμένο;

βαρεοθάνατος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρεοθάνατους Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ οὐσ. θάνατος.

Ὁ βαρέως ἀσθενῶν, ἐτοιμοθάνατος.

βαρεοκαθίστρα ἢ, ἀμάρτ. βαροκαθίστρα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ οὐσ. καθίστρα.

Οἶονεὶ κάθισμα βαρὺ, κάθισμα μὴ ἐπιτρέπον εἰς τὸν καθήμενον ν' ἀπομακρυνθῇ: Ἄσμ.

Σαράντα κάτεργα μαστε κ' ἐξήντα δυὸ φεργάδες... εἶχαν καὶ σκλάβους ὁμορφους ἔς σὰ σίδερα βαλμένους, ἔς σὰ σίδερα, ἔς σοὶς ἄλυσες καὶ ἔς σοὶ βαροκαθίστρες.

βαρεοκακίωνω ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 170.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. κακίωνω.

Ὁργίζομαι ὑπερβολικῶς κατὰ τινος: Φοβοῦμαι μὴν ντραπῇ καὶ μοῦ βαρεοκακίωνω.

βαρεοκακομοίρης ἐπίθ. Κέρκ. (Ἀργυρεῶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. κακομοίρης.

Ὁ πολὺ δυστυχής: Ἄσμ.

Γιὰ ἰδὲς τὴν θυγατέρα μου τὴν βαρεοκακομοῖρα, ἐγὼ νύφη τὴν ἔστειλα, κουμπάρα μοῦ τὴν στείλα.

βαρεοκαταρριέμαι Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. καταρριέμαι.

Ἐκφέρω κατὰ τινος βαρείας κατάρας: Ἄσμ.

Μὴ μὲ βαρεοκαταρριέσαι καὶ πεθάνω καὶ μὲ κλαίς.

βαρεοκαταροῦσα ἐπίθ. θηλ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κυκλ. βαρυκαταροῦσα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρεοκαταρριέμαι καὶ τῆς καταλ. -οῦσα. Τὸ βαρυκαταροῦσα κατὰ τὰ ἐκ τοῦ βαρυ- σύνθετα.

Ἡ βαρέως καταρριμένη, ἡ ἐκφέρουσα βαρείας κατάρας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νὰ πῆτε τῆς μαννούλλας μου τῆς βαρεοκαταρούσας ὁποῦ μὲ καταράστηκε τοῦτα τὰ τριὰ Σαββάτα

Κεφαλλ.

Ἐπάρετε τὰ ροῦχα μου, μαζὶ καὶ τ' ἄρματα μου καὶ δότε τα τῆς μάννας μου τῆς βαρυκαταρούσας

Κάρπ.

βαρεοκεντημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροκεντημένος Α.Ρουμελ. (Καρ.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

Ὁ πλουσίως κεντημένος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὲ τὸ μαντήλι ἔς τὸ λαιμὸ τὸ βαροκεντημένο, τὸ καλαμάρι ἔς τὸ πλευρὸ τὸ μαλαματισμένο

Καρ.

βαρεοκλαημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροκλαημένος Κρήτ. βαρεοκλαίμενος Καππ. (Σίλατ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ κλαημένος μετοχ. τοῦ ρ. κλαίω.

Ὁ κλαίων πολὺ, ὁ κλαίων περιαλγῶς: Ἄσμ.

Δά ἔχετε, θυγατέρες μου, κ' εἶστε βαροκλαημένες

κ' ἡ μιὰ ἔς τὸ ἄλλης τὰ γόνατα εἶστ' ἀποκκοιμισμένες;

Κρήτ.

Τί κλαίς, τί κλαίς, μαννίτσα μου, κ' εἶσαι βαρεοκλαίμενη; Σίλατ.

βαρεοκλειδωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροκλειδωμένος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ κλειδωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κλειδώνω.

Ὁ κλεισμένος καλῶς μὲ κλειδιά: Ἄσμ.

Καλῶς τὸ σεντουκάκι μου τὸ βαροκλειδωμένο,

ποῦ πῆα κ' ἦρτα ἀφ' τῆ Σουριὰ κ' ἦρα το κλειδωμένο.

βαρεοκοιμᾶμαι, βαρυκοιμῶμαι Κεφαλλ. βαρυκοιμοῦμαι Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. βαρυκοιμᾶμαι Νίσυρ. Πελοπν. (Αἶγ. Οἶν.) κ.ά. βαρεοκοιμοῦμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. βαρεοκοιμῶμαι Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. βαρεοκοιμᾶμαι Μακεδ. (Καλόχ.) βαρεοκοιμᾶμαι σύνθηθ. βαρεοκοιμᾶμαι Πελοπν. (Μάν.) βαροκοιμᾶμαι Κρήτ. βαροκοιμᾶμαι Θράκ. (Καλλίπ.) βαροκοιμᾶμαι Σάμ. βαροκοιμοῦμαι Μύκ. βαρεοκοιμῶμαι Λέσβ. Μετοχ. βαρεοκοιμισμένος Ἰων. (Σόκ.) κ.ά. βαροκοιμισμένος Ἄνδρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. κοιμᾶμαι.

Κοιμῶμαι βαθέως ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γιὰ σήκον σήκον, δέσποτα, καὶ μὴ βαρεοκοιμᾶσαι, οἱ ἐκκλησιῆς ἐσήμεναν, τὰ μαναστήρια ψάλλουν

Ἡπ.

Ἐλᾶτε, πάπες μ', ἀπ' τὴ Χρὸ καὶ χῆνες μ', ἀπ' τὴν Πόλι ἐσεῖς μὲ τὴ φωνίτσα σας κ' ἐμεῖς μὲ τὴ λαλιά μας ἴσως καὶ τὴν ξυπνήσωμε τὴ βαρεοκοιμισμένη

(μοιρολ.) Σόκ. Ἀντίθ. ἀλαφροκοιμοῦμαι, λαγοκοιμᾶμαι.

βαρεοκοιμοῦμαι, ἰδ. βαρεοκοιμᾶμαι.

βαρεοκοπιασμένος ἐπίθ. Κύρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ κοπιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. κοπιάζω.

Ὁ ὑπερβολικῶς κουρασμένος, κατάκοπος.

